

9 Kr. samt Forskelshjælpen. Denne Forskelshjælp androg, naar man trak den Femtedel fra, der skulde trækkes fra, 26 Kr. 50 Ø. pr. Maaned, men i 1924 var den gaaet ned til 21 Kr., og i Aar er den 15 Kr. 75 Ø. Det vil altsaa sige, at den gamle alderdoms-understøttede er kommet af med godt 20 Kr. pr. Maaned. Jeg tror, at det ærede Medlem vil erkende, at den vedkommendes Stilling saaledes ikke er blevet forbedret. Lad mig tage et andet Eksempel, et 65-aarigt Ægtepar, der fik 1 400 Kr. i Alderdoms-understøttelse. Ved Aldersrenteloven kom det ned til 67 Kr. plus Dyrtidstillæg, og Forskelshjælpen var i 1923—24 32 Kr. 75 Ø. pr. Maaned, medens den nu er 19 Kr. 50 Ø. Jeg tror, at det ærede Medlem, naar han regner med disse Tal, vil erkende, at de gamle paa ingen Maade har det bedre nu. Man kan heller ikke tale om, at der stadig kommer Krav om nye og store Tilskud. Det Forslag, der første Gang blev gennemført under en Regering, som det ærede Medlem parlamentarisk støttede, havde akkurat de samme Takster, saa nye og store Tilskud kan der altsaa ikke være Tale om.

Naar det ærede Medlem nærer en vis Mistro til de Kommuner, der skal bestemme, hvorvidt de gamle skal have Brændselshjælp, forbavser det mig naturligvis ogsaa i nogen Grad. Jeg kan kun tro, at det maa hænge sammen med, at der siden sidst er 60 Kommuner flere, der vil give Brændselshjælp, saaledes at Tallet paa de Kommuner, der ikke vil yde den, er gaaet ned med disse 60. Jeg maa sige, at det glæder mig i højeste Grad, at der nu kun findes 100 Kommuner, der ikke vil være med til at yde de gamle denne Hjælp. Det, der forskrækker det ærede Medlem, glæder netop mig.

Jeg tror, at den højtærede Minister har ganske Ret i, at den Stilling, det ærede Medlem indtager, vil han neppe kunne faa sit Parti med til. Jeg kan ikke tænke mig, at det konservative Folkeparti, som hidtil har stillet sig meget velvilligt, naar der var Tale om øjeblikkelige Forbedringer, skulde følge det ærede Medlem ud i det, som han nu er kommet ud i.

Til det ærede Medlem Hr. Hedegaard vil jeg sige, at det glæder mig naturligvis, at han vil være med til endnu en Gang at

yde Brændselshjælp, og jeg kan ganske slutte mig til det ærede Medlem, naar han siger, at man skal overveje, om man ikke fremtidig kan komme bort fra den midlertidige Lovgivning. Der er intet, vi hellere vil, men før vi kan komme bort fra den midlertidige Lovgivning, maa dog Betingelserne for, at vi er kommet ind i den, være forsvundet; det vil med andre Ord sige, at de gamles Stilling maa være blevet saaledes forbedret gennem selve det principale Forslag, at man kan komme bort fra den midlertidige Lovgivning. Jeg er derimod ikke ganske enig med det ærede Medlem, naar han taler om, at der nu er Prisfald, og at man af den Grund skulde overveje, om man ikke skulde ind paa en Reduktion af Taksterne — jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem mente Taksterne i Brændselsoven, ikke Taksterne i det principale Forslag, som jo ikke foreligger til Behandling her. Jeg maa absolut vende mig mod dette, at man, lige saa snart der bliver Tale om Prisfald, skulde sætte ind der, hvor Gærdet er lavest: overfor de gamle. Hvis det ærede Medlem samtidig havde sagt: Nu har vi faaet Prisfald, og selv om der i vore Lønordninger, dels overfor de private Arbejdere, dels overfor Statens Tjenestemænd, er sat en regulerende Faktor, saaledes at naar der kommer Prisfald, daler Lønningerne, om end ganske vist først et halvt Aar bagefter — hvortil jo er at sige, at da Prisstigningerne traadte ind, kom Tjenestemændene og Arbejderne et halvt Aar bagud med at faa den forhøjede Løn —, saa bør man alligevel straks nedad med Lønningerne, ja, saa vilde jeg sige, at der dog var nogen Mening i hans Tale. Hvis det ærede Medlem f. Eks. vilde foreslaa, at Rigsdagsmændene, som jo nyder det samme Gode først at glide nedad et halvt Aar efter Prisfaldet, nu skulde glide nedad øjeblikkelig, saa kunde jeg i nogen Grad forstaa hans Tale med Hensyn til de gamle. Men at det kun skal gælde de gamle, der, som man jo maa huske, ogsaa har en regulerende Faktor i Dyrtidstillæget i selve Aldersrenteloven, der ganske af sig selv glider ned, naar Prisfaldet er konstateret, det forstaaer jeg ikke. Jeg minder om, at da Aldersrenteloven blev vedtaget, var Pristallet saadan, at Dyrtidstillæget til de